

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Maisey Yates
Királynővel szeretkeztem!

Andrea Bolter
Veszélyes színjáték

Nina Singh
Munkaút a Bahamákra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maisey Yates, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Queen's Baby Scandal* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Andrea Bolter, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Wedding Date with the Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Nina Singh, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *From Tropical Fling to Forever* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 119. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-734-7

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maisey Yates

Királynővel szeretkeztem

1. FEJEZET

Astrid, Bjornland királynője még soha nem járt klubban, de az olasz Alpokban megbúvó Jégpalota alaprajzát ismerte. Mielőtt a tervüket kieszelték, Latikával rengeteg kutatást végeztek, többek közt az interneten.

Igaz, nem sok mindent találtak. A klub tulajdonosa, Mauro Bianchi nagy súlyt fektetett az exkluzivitásra, ezért csak olyan fotók kerültek fel az internetre, melyeket személyesen hagyott jóvá. Ily módon a cikkekben emlegetett VIP-helyiségek rejtve maradtak a beavatatlanok tekintete előtt.

Astrid ideges volt, de tudta, hogy a kezében tartott meghívó elég lesz. Latika biztosította erről, és ő soha nem tévedett.

Amikor az apja halála előtti évben Astrid asszisztentst keresett, diszkréten körbeérdeklődött, mire másnap megjelent Latika: elegáns, rátermett és egy kicsit túl jó is, hogy igaz legyen. És Astridnak rövid időn belül feltűnt, hogy rejteget valamit.

– El kellett menekülnöm az apámtól – vallotta be később Latika. – Ő nagyon gazdag ember, és úgy akarja biztosítani a vagyonát, hogy férjhez ad egy olyan férfihoz, akit nem szeretek. Most meg kell húznom magam.

Astridnak elég volt ennyi – mindent tudott a kontrollmániás apákról és az elrendezett házasságok fenyegető árnyékáról.

Latika ragyogó asszisztens volt, és mostanra bizalmas barát és szövetséges. Sikerült ürügyet találnia, hogy Astrid Olaszországba utazhasson. Titokban autót bérelt, szerzett extravagáns dizájnerruhát, ékszereket és meghívót a partira.

És most Astrid sorban állt a kordon mögött, várva, hogy beengedjék. Soha életében nem csinált még ilyet. Még soha nem kellett várnia semmire.

Apja és az egész királyi család nagy megrökönyödésére öt perccel ikertestvére, Gunnar herceg előtt jött a világra, s ez a tény egész eddigi életét meghatározta – és elvezetett ehhez a mostani tervhez. Amely abszurd és veszélyes volt, legalábbis Latika szerint. Asszisztense sokat veszekedett is miatta Astriddal, de megtette, amire úrnője kérte.

Astrid most fehér ruhája szegélyét húzogatta. Merész darab volt, túlságosan rövid, rendes körülmények között soha nem vette volna fel, de ez is a terv része volt. Nem volt szabad úgy kinéznie, mint Astrid királynőnek. Ha az öccse megtudná, mit művel, azonnal idejönne, és személyesen rángatná ki a klubból.

A mélyen kivágott ruha nem sokat takart el a testéből. Vörös haját lazán feltűzve viselte, egyetlen ékszere egy egyszerű nyaklánc volt smaragdmedállal. A magas sarkú cipő kiemelte hosszú, karcsú lábát, a ruha szoknyarésze pedig a fenekét.

Amikor Latika kitette a klub előtt, a lelkére kötötte, hogy éjjel kettőre legyen újra kint, különben az egész tervet veszélybe sodorja.

Astrid volt országának kirakatfigurája, rendelkezett is némi hatalommal, de apja begyepesedett tanácsadó testülete és a jelenlegi kormány mindig leszavazta a javaslatait. És biztosították róla, hogy ha Gunnar lenne az elsőszülött, és ő ülne a trónon, akkor is ugyanez lenne a helyzet.

Ő azonban elhatározta, hogy nem hagyja magát. Ezért volt itt.

Mauro Bianchi személyéhez mindenesetre semmi köze nem volt a dolognak. Astrid nem is ismerte, csak hallott róla. Szegény családból származott, de elszántságának és kitartásának köszönhetően milliárdos vagyont szerzett, és mára mindennapos szereplője lett a bulvármédiának.

Ahogy a tömeg most előrébb nyomult, Astrid is haladt, aztán egy tagbaszakadt, zord külsejű kidobóemberrel találta magát szemben, akinek arcán látványos sebhely húzódott.

– Tessék, a meghívóm – mondta, és megpróbált olyan hatásosan mosolyogni, mint a többi nő előtte.

A kidobóember olyan arckifejezéssel nézett rá, mint még soha egyetlen férfi sem.
– Jó szórakozást, Ms. Steele.

A klub különös és ámulatba ejtő volt. Néhány helyiség jégből volt, kabátot kellett viselni, hogy ne fájzon az ember; máshol rozsdamentes acél falak tükrözték vissza a fényeket. Astrid konzervatív luxusban nőtt fel. Míg az ő palotájában a márvány és a gránit, az arany, a kovácsoltvas és a bársony volt domináns, itt mintha összeolvadt volna a tűz és a jég, a fények és a színek.

Az egyik jégteremben villódzó fényekkel megvilágított, korláttal körbekerített táncparkett volt, amely mintha lebegett volna. Astrid még soha nem látott ehhez hasonlót – olyan volt, mint egy álom vagy tündérmese.

Meggyőzte magát, hogy nem azért szemelte ki Mauro Bianchit, mert vonzó, és mert az a hír járta, hogy menyei élvezetet nyújt a nőknek, hanem azért, mert nem kékvérű, és nem ápol kapcsolatot egyik uralkodócsaláddal sem. Meggyőzte magát, hogy mivel neki nincs tapasztalata a csábításban, egy közismert playboy az ideális jelölt, olyan férfi, aki nem szokott ellenállni a nőknek.

Elmosolyodott. *Szabadság*. Ez itt a szabadság pillanata, olyan pillanat, amelyből élete végéig táplálkozni fog – miután visszatért kötöttségekkel és kötelességekkel teli életéhez.

De most nem akart a jövőre gondolni, arra, hogy milyen lesz végre kiszabadulni néhai apja fojtogató szorításából, és igazi hatalmat gyakorolni a hazájában. Arról sem akart ábrándozni, hogyan enyhíti végre gyöttrő magányát, ha majd karjában tartja a gyermekét. A gyermeket, akit feltétel nélkül szeretni fog.

Életében először el akart csábítani egy férfit. És valószínűleg utoljára.

Csak meg kell találnia...

És akkor megpillantotta. A táncparkett fölötti emelvényen állt, és méltóságteljesen végighordozta pillantását a tömegen. Igen, csakis ő lehet az, mert sugárzik belőle a tekintély, és a szeme titokzatos.

Bjornlandban Astrid volt a királynő, itt viszont Mauro Bianchi volt a király. A bűnök, vétkek és élvezetek királya. Egy király, akit nem látnának szívesen egy olyan országban, mint az övé, de erre az éjszakára tökéletes.

Astrid vett egy mély levegőt, a lépcsőhöz sétált, és lassan elindult fölfelé, ujjait végigcsúsztatva a korláton. Fiatalkora óta arra tanították, hogy viselkedésében nem lehet semmi, ami a nemére utal, hűvös és majdhogynem semlegesnemű benyomást kell keltenie. Minden uralkodó kíméletlen, figyelmeztette az anyja, és egy királynőnek még egy királynál is kíméletlenebbnek kell lennie az érvényesüléshez.

De Astrid most mindent sutba dobott, amit tanítottak neki: ringatta a csípőjét, és úgy simogatta a korlátot, mintha a szeretőjét becézgetné az ujjával.

Még soha volt férfival, de ma éjjel meg akarta tenni.

Amint a táncparketthez ért, hátravetette a haját. Aztán a szeme találkozott az idegen tekintetével – és rögtön pattant a szikra. Astrid megint olyat tett, amit eddig még soha: csábos lassúsággal végignyalt az ajkán... aztán elmosolyodott és továbbment.

A táncparkett tele volt emberekkel. Astrid középre húzódott, és hagyta, hogy a zene ritmusa vezesse. Csodálatos volt a tömeg részének lenni. Mámorító. Felszabadító.

Aztán hirtelen megváltozott a légkör. És sejtette, hogy ez mit jelent.

A király belépett a táncparketre.

Astrid megfordult – és majdnem összeütközött vele.

Fekete zakót viselt, ugyanilyen színű inget, amelynek két felső gombja ki volt gombolva, bepillantást nyújtva napbarnított bőrére és sötét mellszőrzetére. Amikor Astrid az arcába nézett, szíve kihagyott egy ütemet, hogy aztán a férfi mosolyától vad dobogásba kezdjen.

A fotók meg se közelítették a valóságot.

Az elsőt egy évvel ezelőtt látta egy magazinban, amit azért vett meg, mert Gunnar megint botrányba keveredett. De nem is annyira az öccséről és arról a francia modellről készült meztelen fotók ragadták meg a figyelmét, hanem a szmokingos playboy, akinek útját szintén botrányok szegélyezték, s aki többnyire mindkét karján egy-egy szépséggel haladt ezen az úton.

Élőben még vonzóbb volt. Markáns vonások, energikus áll, tökéletesen formált száj és sötét, kifürkészhetetlen szempár.

Nem szólt semmit, csak felé nyújtotta a kezét, Astrid pedig elfogadta. Beleremegett az érintésbe, testét forróság járta át. Aztán Mauro magához húzta, olyan szorosan, ahogy eddig még senki.

A következő pillanatban ajka a füléhez ért.

– Még nem láttam itt.

Aztán megfogta az állát, kényszerítve, hogy ránézzen.

– Mert még soha nem is voltam – válaszolta Astrid.

Mauro kisimított egy tincset a homlokából.

– Mindig jó új arcokat látni.

– Táncoljon velem – kérte Astrid.

Mauro elmosolyodott, mélyen a szemébe nézett, s közben megfogta a csípőjét. Ahogy mozogtak a zene ütemére, Astrid mindenhol érezni vélte a férfi érintését – nemcsak ott, ahol a keze volt, hanem a legintimebb helyeken is. Ez is teljesen új tapasztalás volt a számára.

Volt valami veszedelmes ebben a férfiban, és Astridot ellenállhatatlanul vonzotta. Legszívesebben odabújt volna hozzá. Mindig erősnek kellett lennie, noha sok tekintetben védett életet élt. De most egy egész ország irányítása volt a feladata, és még mindig csak korlátozott hatalommal rendelkezett.

Tesztelni akarta magát, kipróbálni a határait. Ezért volt itt.

– Megmutathatná a klubját.

Mauro erősített a fogásán, és mélyen a szemébe nézett, majd megragadta a kezét, és levezette a táncparkettről. Végighaladtak egy keskeny, fekete csempéjű, arany fénnel megvilágított folyosón, aztán kinyitott egy ajtót.

– Biztos fel akar venni valamit – mondta, és leemelt egy hófehér kabátot az ajtó melletti fogasról.

– Köszönöm – mondta Astrid, és belebújt.

A szoba, ahová beléptek, kizárólag jégből készült, s a falakba művészi minták voltak vésve. Egy kék kanapé melletti falon át torzított alakban látszottak a szomszédos szobában lévő vendégek.

– Nagy bátorságra vall, hogy megkért, mutassam meg a klubomat – jegyezte meg Mauro. – Remélem, tisztában van vele, milyen ritkán csinálok ilyet.

– Azt hittem, minden este ez a programja. A sajtóban ezt olvastam.

Mauro ajkán cinikus mosoly játszott.

– Értem.

– Bocsánat – mentegetőzött Astrid. – Inkább csináljak úgy, mintha nem tudnám, ki maga? Mintha ez csak egy véletlen találkozás lenne?

Mauro hangsúlyozott közönnyel rántotta meg a vállát.

– Sok nő úgy csinálna.

– Lehet, hogy ők nagyon ráérnek. Én viszont nem érek rá.

– Remélem, nincs robbanószerkezet a ruhája alatt.

Astrid nyelt egy nagyot, és szétnyitotta a kabátját.

– Nézze meg a saját szemével.

Mauro szemügyre vette, és nyilvánvalóan nem hagyta hidegen a látványt.

– Várja valaki otthon?

– Igen – felelte Astrid.

– Elárulja a nevét?

– Alice.

– Alice... honnan is?

– Angliából. Eredetileg nem onnan, de az életem nagy részét ott töltöttem.

– És mi hozta Olaszországba?

– A partija.

– Aha. Szeret klubokba járni, vagy szexturista?

A kérdés lényegre törő volt, és mivel Astrid most a merész énjét hagyta érvényesülni, ennek megfelelően kellett válaszolnia.

– Utóbbi.

– Jó nyomon járok, ha azt mondom, látott rólam valahol egy fotót, és aztán úgy döntött, hogy eljön egészen a klubomig, hogy lefeküdjön velem?

– A vonzalom elég erős tud lenni.

– Lehet vonzódni valakihez egy fénykép alapján? – kérdezte Mauro.

– Még csak keresnem se kellett magát – felelte Astrid. – Egyenesen idejött hozzám. Szóval lehet benne valami.

Nem számított rá, hogy Mauro Bianchi fog közeledni hozzá, azt hitte, neki kell megtenni az első lépést.

Maurónak megváltozott az arckifejezése.

– Akkor kénytelen leszek letesztelni az elméletét.

– Ezért vagyok itt – válaszolta Astrid.

– Szeretné látni a privát lakosztályomat?

– Szeretném.

Minden sokkal gyorsabban ment, mint ahogy Astrid elképzelte. Azt hitte, ennél azért több akadályba fog ütközni. Ellenállásba. Talán mert az elmúlt év ennek a jegyében telt. A vének tanácsa állandó közleményei és követelése, hogy menjen férjhez, és szüljön örökös.

De valamivel nem számoltak: Astrid áttanulmányozta a törvényeket, így tisztában volt a helyzetével. Ha bejelenti, hogy a gyermekének nincs apja, a gyermek kizárólag az övé lesz. És egy új törvényjavaslatnak köszönhetően az apaság kérdését nem is bolygathatnák – ez védi meg a királynőt minden olyan férfitől, aki a hatalom megszerzésére akarná felhasználni.

Már csak apát kellett találnia a születendő gyermeknek. És ő megtalálta.

2. FEJEZET

Miután végimentek a márványburkolatú folyosók valóságos labirintusán, beléptek Mauro lakosztályába. Astrid megborzongott, és remélte, Mauro ezt annak tulajdonítja, hogy jég veszi őket körül. Az épületnek azok a részei azonban, amelyek nem jégből készültek, egészen hangulatosak voltak.

Sikerült olyan higgadtan és magabiztosan viselkednie, hogy már-már maga is elhitte, hogy higgadt és magabiztos. Néha még azt is elfelejtette, ki is ő valójában – királynő. Olyan, akinek hatalma, alapos műveltsége és szívós munkával szerzett önbizalma van. De akit élete nagy részében távol tartottak a kortársaitól, hogy a tanulmányaira koncentrálhasson. Olyan nő, aki táncolt már férfiakkal, de még soha nem csókolt meg egyet sem.

Szűz királynő, kétségbeejtő helyzetben.

Bizonyos értelemben háborúban állt, ezért nem engedhette meg magának, hogy ideges legyen. Amikor tudatosult benne, mennyire különböznek egymástól Mauróval, ez olyan hatással volt rá, mint valami erős drog, sőt afrodiziákum, ugyanakkor egy kicsit meg is ijesztette.

Általában ő gyakorolt hatalmat mások felett, de itt, ebben a lakosztályban Mauro kezében volt a hatalom. Testi ereje jóval meghaladta az övét, és nem volt senki, akit szükség esetén Astrid segítségül hívhatott volna. Még a mobiltelefonja sem volt nála, mert Latikával megbeszélték, hogy semmi körülmények között nem szabad lekövethetőnek lennie.

Ezért volt olyan fontos az időzítés.

A lakosztály hangulatos volt, és hívogató, benne nagy ágy fehér ágyneművel, rajta fekete prém. Amikor Astrid tekintete Mauróra vándorolt, a férfi mosolyogva becsukta az ajtót.

– Nem gondolta meg magát?

Astrid kiegyenesedett.

– Nem.

– Nem gondoltam, hogy egy olyan nő, aki bevallja, hogy szexturista, lámpalázás tud lenni.

Astrid nevetett.

– Nem vagyok lámpalázás. Csak... még nem is csókolóztunk. És biztosra akarok menni, ami a vonzalmat illeti.

– Szóval magasak az elvárásai.

– Méghozzá igen magasak – erősítette meg Astrid. – Talán meg kellett volna említenem, hogy nem hátizsákos turista vagyok, én kizárólag első osztályon utazom. És ha nem tetszik, nem maradok.

Mauro láthatóan kihívásnak vette a szavait, mert sötét szemében tűz lobbant.

– Mit szólna előbb egy italhoz?

– Gondolja, hogy gyorsabban célba ér, ha eltompulnak az érzékeim?

Mauro halkán felnevetett, aztán odament hozzá, átkarolta a derekát, és magához húzta. Megfogta az állát, s a szemébe nézett.

– Akkor teszteljük le, mennyire erős a vonzalom – mondta keményen.

Amikor lehajtotta a fejét, és ajkát az övéhez nyomta, Astridban vadul feltámadt a vágy. A csókja domináns volt, és olyan intenzív, amelyet Astrid soha nem gondolt volna lehetségesnek. Egy hódító csókja volt ez, és ő teljesen kiélvezte.

Mauro most keze közé fogta az arcát, miközben egyre szenvedélyesebben csókolta, nyelve az övével játszott, míg végül Astrid már egész testében remegett, és alig tartották a lábai.

Aztán elszakadtak egymástól, és Mauro behatóan nézte.

– Na, elég erős a vonzalom?

– Igen – suttogta Astrid. – Szerintem pont ezt kerestem.

Mauro hátralépett, levette a zakóját, és elkezdte kigombolni az ingét.

Astridnak kiszáradt a szája, miközben figyelte. A mellkasa izmos volt, finom szőrszálak borították; geometrikus tetoválás húzódott rajta, amit már ismert fényképről, de hogy mit jelent, azt nem tudta.

– A fotói nem adják vissza a valóságot – jegyezte meg.

– Van egy olyan érzésem, hogy ez a ruha sem – felelte Mauro feléje intve a szemével. – De érdekelne, hogy igazam van-e.

Astrid remegő ujjakkal hátranyúlt, és lassan lehúzta a cipzárat; a ruha lecsúszott a lábfejeére. Alatta csak egy fehér bugyit viselt. Úgy tűnt, Maurónak tetszik a látvány. Astrid mellbimbói megkeményedtek, forróság árasztotta el a testét.

Mauro odament hozzá, felemelte, és a puha fekete szőrmére fektette. Mondott valamit olaszul, ami szitokszónak hangzott. Astrid izgalma tovább fokozódott. Tartva a szemkontaktust Mauro hátralépett az ágytól, és levetette a maradék ruháját, most meztelenül állt Astrid előtt.

Astrid felkészült a kalandjára, alaposan utánaolvasott, mi történik az ágyban férfiak és nők között. De volt valami, amire nem volt felkészülve: Mauro. Ő férfiasabb volt, mint azok, akiket fényképeken látott. Ráadásul még soha nem volt egy szobában meztelen férfival.

– Gyönyörű vagy – mondta Mauro, miközben odalépett hozzá.

Astrid levegőt is alig kapott, nemhogy gondolkodni tudott volna. Megnedvesítette az ajkát, s elkezdte lehúzni a bugyiját. Aztán megállt, amit Mauro nyilván kacérkodásnak tekintett, mert nyögve az ágyra térdelt, hogy ő maga húzta le róla a bugyit.

Sóvár tekintete alatt Astrid hirtelen olyan sebezhetőnek érezte magát, hogy be kellett csuknia a szemét. Most már semmi sem védte: sem rang, sem testőr, sem dizájnruha; nem volt akadály közte és e között a férfi között, aki láthatóan kívánta.

Ő, a tapasztalatlan fiatal nő vágyat ébreszt egy olyan férfiban, akinek már rengeteg nővel volt dolga. Mámorító érzés volt.

Amikor megpróbálta levenni a cipőjét, Mauro megragadta mindkét csuklóját, s a feje fölött a párnába nyomta.

– Hagyd magadon.

Szájon csókolta és simogatni kezdte, megérintve az egyik mellbimbóját. Aztán a nyakát, vállát csókolta, végül ajka a mellére csúszott, nyelvével a bimbón körözött. Astrid vonaglott, felé tolta magát, de Mauro továbbra is lefogta, és folytatta a csókolgatást. Aztán a másik kezét lassan lecsúsztatta a combja közé.

Megérintette a legintimebb pontját, és olyan mesterien kényeztette, hogy Astrid zihált és nyögdecselt a kéjtől. Érezte, hogy megállíthatatlan erő sodorja magával, s aztán egyszer csak felsikoltott, mert olyan gyönyör járta át a testét, amilyenről még csak nem is álmodott.

Ujjait Mauro vállába mélyesztette, száját a szájára tapasztotta, és simogatni kezdte izmos hátát. Ahogy ide-oda mozgott alatta, érezte kőkemény erekcióját.

– Kérlek – suttogta az ajkán, és kihívóan tovább mozgatta a csípőjét.

Maurónak látszott a szemén, hogy már alig tud uralkodni magán. Most már nem volt fölényben, nem volt erősebb nála – és Astrid éppen ezt remélte.

Mauro az éjjeliszekrény felé nyúlt.

– Várj...

– Nem kell – lihegte Astrid.

Mauro egy pillanatig tétovázott, aztán erőteljesen beléhatolt. Mohó csókja elfojtotta Astrid fájdalmas kiáltását, és ő tudta, hogy a férfi ezt a gyönyör hangjának értelmezi. Összeszorította a szemét, és próbálta könnyek nélkül végigcsinálni. Nem számított rá, hogy ennyire fájni fog.

Mauro teljesen belefeledkezett az aktusba, és ez így volt jól, de Astrid azt kívánta, bárcsak ő is megfeledkezhetne mindenről. Átölelte a férfi vállát, arcát a nyakába temette. Aztán Mauro mintha megfékezte volna magát: lelassította mozdulatait.

Hamarosan Astridban is feléledt a vágy, egyre erősödött, míg végül elnyomta a fájdalmat. És minden mást is. Mennyei volt.

Mauro ismét megcsókolta, közben megragadta a csípőjét, és gyorsabb ritmusra váltott, dőfései

keményebbek lettek. Astrid most már minden pillanatát élvezte. Volt valami misztikus ebben az önfeledt aktusban, amit nem tudott megfejteni, de köze lehetett a szikrához, amely már akkor kipattant, amikor először vették fel egymással a szemkontaktust.

Vagy talán már akkor, amikor először látta Maurót fényképen.

Nem sokkal később újra elévezett. Minden sejtje lüktetett, csukott szemhéja mögött színes fények robbantak. Nem érzett kimerültséget, ellenkezőleg: olyan volt, mintha újjászületett volna, mikor ez a tapasztalt férfi követte a csúcsra, hevesen megrázkódva a karjaiban.

Csak néhány pillanatra feküdtek így, amikor Astrid hallotta, hogy kettőt üt egy óra.

– Mennyi az idő?

– Kettő? – mondta Mauro álmosan.

– Mennem kell.

Astrid pánikszerűen kiugrott az ágyból, összeszedte a holmiját, és sebtében felöltözött.

Mauro végig figyelte.

– Ugye nem akarsz csak úgy elmenni?

– Muszáj – válaszolta Astrid, miközben kezdett rajta elhatalmasodni a kétségbeesés.

– Mondd meg a neved.

– Alice.

– A teljes neved. Szeretnék megkeresni.

– Alice Steele.

– Ez nem az igazi neved.

– De igen. A meghívón is rajta van.

Mauro szúrósan nézett rá.

– Nem, ez hamis név.

Astrid kiegyenesedett, egy pillanatra rámeredt, aztán kimenekült a szobából, végigrohant a folyosókon, örülve, hogy Mauro meztelen, így nem tudja rögtön követni.

De mire bejárathoz ért, már ott volt a nyomában. Astrid futott tovább, közben elhagyta az egyik cipőjét; lesietett a kinti lépcsőn, és bepattant a várakozó kocsis utasülésére.

– Indulj – mondta lihegve.

– Sikerült? – kérdezte Latika.

Astrid kinézett az ablakon, és látta, hogy Mauro a bejáratnál áll, kezében a cipőjével.

– Indulj! Gyorsan!

Pánik és ellentmondásos érzések szorították össze a torkát.

Aztán Astrid királynő eltűnt az éjszakában. Elvesztette a szüzességét, és remélte, hogy hamarosan az örökösét fogja várni.

3. FEJEZET

– Bocsásson meg, hogy ezt mondom, *signor*, de mintha nem lenne ön maga.

Mauro Bianchi gyilkos pillantást vetett Carlóra, az asszisztensére.

– Nem bocsátok meg.

Pedig igaza volt Carlónak, tényleg nem volt ön maga – már három hónapja. És azt is tudta, hogy miért. Egy elbűvölő, vörös hajú nő és a magánlakosztályában eltöltött óra emléke kísértette.

A hálósobájába visszatérve különös felfedezést tett.

Vér volt a lepedőn.

Menstruált? Vagy... még szűz volt? El nem tudta elképzelni, hogy egy szűz nő így viselkedjen. Egyébként Alice mondta is, hogy várják otthon.

Mauro egyszerűen nem tudott szabadulni az emlékektől. A nő titokzatos lény, erotikus kisugárzása olyannyira bűvkörébe vonta, hogy azóta sem talált nyugalomra.

Úgy látszik, ezt mostanra már az alkalmazottai is észrevették. És a paparazzók is: a bulvársajtó vég nélkül találgatta, miért nem mutatkozik újabban bomba nőkkel a karján. Néhányan még azt is felvetették, hogy tartós kapcsolatban él.

Ennél nagyobbat nem is tévedhettek volna. Az ágya hideg és üres volt, és nem emlékezett, mikor volt ilyen utoljára. Eddig csak akkor volt egyedül, ha akarta. Otthontalan tinédzserként kényelmesnek találta, ha elcsábított egy nőt, akinek volt lakása, így nemcsak szexet, hanem szállást is kapott.

Soha nem voltak gátlásai, hogy felhasználja a testét, mert az nemcsak örömet, hanem egyéb előnyöket is hozott neki.

Az Alice Steele-lel való találkozása óta azonban valami megváltozott. Persze tudta, hogy nem ez az igazi neve: mindenütt kereste, először Angliában, majd máshol is, de hiába. Olyan volt, mint egy szellem. Az egyetlen bizonyíték a létezésére a cipő. A cipő, melyet Mauro az éjjeliszekrényén tartott.

Tényleg úgy viselkedik, mint akinek elment az esze. De nem tehetett róla: kétségbeesetten vágyott rá. Pedig egyszer már megfogadta, hogy soha többé nem vágyik semmi olyanra, ami nem lehet az övé.

Alice hozta ebbe a helyzetbe, és most tehetetlennek érezte magát.

Ez agyrém! Mauro Bianchi sikeres ember, az élet császára, aki a maga erejéből küzdött fel magát – Alice meg csak egy nő a sok közül.

A Rómára néző ablakok között televízió volt a falra erősítve, és mindig be volt kapcsolva, mert Mauro folyamatosan tájékozódni akart a világ eseményeiről, még munka közben is.

Szeme sarkából egyszer csak egy vörös hajzuhatagot pillantott meg. A képernyőre emelte a tekintetét.

Egy nőt látott egy szobában ülve. Karcsú lábát keresztbe vetette, kezét összekulcsolta az ölében; feltűnően jól öltözött volt, haja elegáns kontyba tűzve, sötétsárga szoknyája a térde fölött végződött, lábán lapos sarkú cipő. Meglepően hasonlított Alice-re, mégis teljesen más volt. A tartása határozottan királyi, kecses mozdulatai begyakoroltak.

– *Signor* – szólította meg ebben a pillanatban Carlo.

– Fogja be.

Mauro felkapta a távirányítót, és felhangosította a tévét.

A nő olyan nyelven beszélt, ami a norvéghez hasonlított, és amit Mauro nem értett. A műsor nem volt feliratozva, az olasz kommentátor azonban buzgólkodott.

– Astrid bjornlandi királynő ma hivatalosan bejelentette, hogy olyan útra lép, ami merőben szokatlan az ő pozíciójában. Gyermekeket vár, akit egyedül szándékozik felnevelni, egy régi törvényre hivatkozva, amely lehetővé teszi, hogy az ország uralkodónője hajadonként is felnevelhesse a trónörököszt.

A kamera most két műsorvezetőt mutatott, egy férfit és egy nőt egy asztalnál.

– És csak nőket illet meg ez a jog? – kérdezte a férfi hitetlenkedve.

– Igen – bólintott komoly arccal a műsorvezetőnő. – Ez egy régi törvény, ami megvédi a királynőt attól, hogy egy esetleges megszállás esetén hozzá legyen láncolva a hódítók valamelyikéhez, ha esetleg bármire rákényszerítenék.

Rákényszerítenék? De hát ő volt az, aki...

A hazug ribanc! Gyereket vár tőle! De ez még hagyján: ráadásul meg akarja fosztani apai jogaitól!

Mauro rögtön visszarepült a gyerekkorába. Tudta, hogy az apja ugyanabban a városban él, mint ő, és folyamatosan kísértette a gondolatait, mert bármelyik pillanatban találkozhatott vele. Minden jól öltözött férfiban őt sejtette.

Tudta, hogy az apja gazdag és befolyásos. És hogy nem kíváncsi rá.

Mindig elővigyázatos volt a szexben – kivéve „Alice-szel” –, ugyanakkor tisztában volt vele, hogy egyik fogamzásgátló módszer sem százszázalékos. És szilárdan megfogadta, hogy ha úgy adódik, ő másképp fog viselkedni, mint az apja. Ki van zárva, hogy magára hagyja a vér szerinti gyermekét. Hogy bármit is megtagadjon tőle.

Meglehet, Bjornlandi Astridnak van pénze és rangja, de a közös gyermeküknek mindent meg kell kapnia, nem csak a fele részt. Ez a nő mégis úgy tesz, mintha ez a gyerek egyedül az övé lenne!

Csak most vette észre Carlo megrökönyödött arcát.

– Készítsék elő a repülőgépet – állt fel és utasította kemény hangon. – Elutazom.

– Hová?

– Bjornlandba. Azt mondják, nyáron gyönyörű. A királynő viszont egy álnok kígyó, és nekem van egy kis elintéznivalóm vele.

– Signor Bianchi...

– Ne féljen, diszkrét leszek – vágott a szavába Mauro. – Feltéve, hogy azt teszi, amit mondok.

4. FEJEZET

– Ezt meg hogy a fenébe képzelted?

Astrid öccse, akinek arcára volt írva kicsapongó életmódja, belépett a szobába, és szemrehányóan nézett a nővéreire.

Aztán Latikához fordult:

– Csak hogy tudd: nem irigylem a helyzetét, inkább halnék meg, mint hogy király legyek. De megvan róla a véleményem, hogy hogy kéne intéznie az ügyeit.

– Igazán lenyűgöző – jegyezte meg Astrid ironikusan.

– Miért nem mondtad el?

Astridot büntudat fogta el, de csak futólag.

– Mert ez egyedül rám tartozik. Ő az én örökösöm.

– De van valaki, nem? – kérdezte Gunnar.

– Az orvostudomány ma már csodálatos dolgokra képes – felelte Astrid szárazon. – Lehet, hogy így lett a gyerek.

– Gondolom, nem fogod elmondani, ki az.

– Jól gondolod. De miattam nem kellett volna visszajönnöd Bjornlandba.

– De, attól tartok, vissza kellett. Elég nagy feltűnést keltettél.

– Te minden éjjel feltűnést keltesz, kedves öcsém.

– De nem én vagyok az uralkodó, Astrid. És én férfi vagyok. Bármennyire igazságtalan, ez azért más.

– Jogom van ehhez – erősködött Astrid. – Alaposan utánanézttem.

– A tanács le fog szavazni. Elvégre az ő feladatuk az ellenőrzés, a hagyományok őrzése és a hatalmad korlátozása.

– Megpróbálhatják, de semmi esélyük. Gondolod, Gunnar, hogy nem biztosítottam be magam minden oldalról?

Gunnar a fejét ingatta.

– Alábecsülöd a vének befolyását, akik fenyegetve látják az értékeiket.

– Egy nagyon régi törvényre fogok hivatkozni.

Astrid kihívóan nézett az öccsére. Jobban már nem is különbözhetek volna: Gunnar kockázatkereső természet volt, lázadó herceg, aki szolgált a hadseregben, vezetett helikoptert, ugrott ejtőernyővel. Külsőre mint egy viking: kék szem, szőke haj és valamivel sötétebb szakáll, ami vagányságot kölcsönzött a megjelenésének. A sajtóban „viking herceggént” emlegették.

Ő volt Astrid legjobb barátja, annak dacára, hogy folyton gondot okozott neki. Latika viszont megvetette Gunnart, és úgy tűnt, az érzés kölcsönös.

– Kész vagyok harcolni. De nem véletlenül nem szóltam senkinek. Latika segítségével arról is gondoskodtam, hogy a sajtó tisztában legyen a jogi helyzettel.

– Ó, tényleg? – fordult Gunnar most Latika felé. – Neked mi közöd van ehhez az egészhez?

– Azt csinálja, amire megkérem – vágott közbe Astrid, de Latika felemelte a kezét, és felvonta sötét szemöldökét.

– Hagyd csak, nem kell megvédened. Megtettem a kötelességemet a királynőmmel szemben – mondta Gunnar felé. – És az országgal szemben. Lehet, hogy nem vagyok helybeli, de hűségese vagyok ehhez az országhoz, és ezt te is tudod.

– Persze: amíg vissza nem mész Amerikába. És akkor az összes probléma már csak a miénk lesz.

– Én szabad akaratomból vállaltam ezeket a problémákat – jelentette ki határozottan Astrid. – Királynő vagyok, nem gyerek.

– Felség. – Egy őr lépett be a szobába, láthatóan feszülten. – Hívatlan vendég érkezett. Fontolgattuk, hogy lelőjük, de úgy tűnik, prominens személyiség.

Astrid többször pislogott.

– Hogy hívják?

– Mauro Bianchi.

Megfagyott a vér az ereiben. Az lehetetlen, hogy Mauro tud róla! Egyszerűen nem számított rá, hogy felismeri, vagy hogy egyáltalán érdekelni fogja ez az egész.

– Mit akar?

– Látni akarja önt.

– Ez nagyon nem tetszik nekem – szólalt meg Gunnar. – Kérlek, mondd, hogy ennek az embernek semmi köze a gyerekedhez.

– Mit értesz az alatt, hogy „köze”?

– Pontosan tudod, mire gondolok. Úgyhogy kérlek, beszélj velem.

– Persze – válaszolta Astrid. – Úgy lesz.

– Jövök én is.

– Nem, egyedül beszélek velem.

– Nekem te nem a királynőm vagy, hanem elsősorban a nővérem.

– Akkor a nővéredként kérlek, hogy tartsd tiszteletben a kívánságaimat. Ez az egész is azért van, mert a férfiak semmibe veszik őket.

– Teljesen megértem, miért csináltad, Astrid. De nem vagy egyedül. Támogatlak és megvédelek.

– Nem kell megvédeni. Akár meg is parancsolhatom, hogy azonnal lőjék le. És veled is megtehetem ugyanezt.

– Ön most... parancsot adott? – kérdezte az őr zavartan.

– Még nem. – Astrid tekintete ide-oda ugrott az öccse és Latika között. – Megtennéd, hogy szemmel tartod? – fordult Latikához.

– A daduskodás nem tartozik a munkámhoz – felelte Latika bosszúsan.

– Én se vagyok köteles egy morcos amerikaival tölteni az időmet – mondta Gunnar szintén bosszúsan.

Astrid kilépett a szobából, és a fogadócsarnokba ment, magas sarkú cipője csattogott a márványpadlón.

5. FEJEZET

Amikor Astrid meglátta Maurót, összeszorult a gyomra. Most még erősebben reagált a férfitra, mint akkor a Jégpalotában. Talán mert most már tudta, milyen érzéseket képes kiváltani belőle.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

Amikor Mauro benyúlt a kabátja zsebébe, az összes űr a fegyveréhez kapott.

– Semmi baj – szólt nekik Astrid. – Nem fog lelőni.

Amikor Mauro újra elővette a kezét, egy cipőt tartott benne. Az ő cipőjét.

– Szerintem magánál van a párja – mondta.

– Nem tudom, miről beszél.

– Ó, tényleg nem? Alice.

Astrid kihúzta magát.

– Astrid vagyok, Bjornland királynője, és nem ismerek semmilyen Alice-t. Szóval téved.

– Nem vagyok vak. A kibontott haj, a kicsivel több smink és kicsivel több csupasz bőr nem túl meggyőző álca, királynőm. Ha igazán meg akartál volna téveszteni, sokkal többet kellett volna fáradoznod.

Astridban feltámadt a düh, amiért így merészel beszélni vele az őrei előtt. És azért, hogy egyáltalán itt van.

– Hagyjanak magunkra – parancsolta az őröknek, mire ők távoztak.

– Minden férfi így engedelmeskedik neked?

Astrid felöltötte parancsoló arckifejezését.

– Nem csak a férfiak.

– Én senkinek se vagyok a bábja.

– Nem is kell annak lenned.

Nem volt értelme hazudni. És megint ott volt közöttük az a valami... az a vibráló feszültség. Meg kell tudnia, mit akar Mauro, megadni neki, aztán a lehető leggyorsabban véget vetni ennek a találkozásnak.

– Szükségem van a szabadságra – kezdte Astrid. – Királynő vagyok, de sokan nem akarják tiszteletben tartani a pozíciómat. Azt tettem, amit tennem kellett.

– Becsaptál, hogy teherbe ejtselek.

– Nem becsaptalak, hanem elcsábítottalak. Önként mentél bele.

– Azt mondtad, nem kell óvszer.

– Mert tényleg nem is kellett, ha a célomat nézzük. De remélem, nem így csinálod minden nővel, akit felszedsz.

– Nem! – felelte Mauro hevesen.

– Tehát csak velem. Az, hogy a magad módján értelmezted a szavaimat, csak azt bizonyítja, mennyire naivak a férfiak, ha szexről van szó.

– A gyereket akarom – jelentette ki Mauro.

– Ő az én gyerekem – felelte Astrid. – A törvény szerint nem kell megneveznem az apát, és én pontosan ezt tettem.

– Csakhogy én vagyok a gyereked apja, Astrid királynő. Akár elismered, akár nem. És én nem vagyok az alattvalód.

– Nem. De az országomban vagy, és a gyerekem itt fog megszületni.

– Milyen arrogáns vagy. Fogalmad sincs, kivel van dolgod. Meg tudlak ám leckéztetni.

– Nem szeretem, ha fenyegetnek – figyelmeztette Astrid fagyosan. – Ezzel nem érsz el semmit.

– Nehogy azt hidd, hogy a levegőbe beszélek. Lehet, hogy származásilag alattad vagyok, de nagy hatalmam van. Mit fog szólni a közvélemény, ha bejelentem, hogy igényt tartok a gyerekemre?

– Miért tartanál rá igényt? Az ilyenek, mint te, nem akarnak gyereket. Egyébként pont ezért

is választottalak téged. Ha netán azt gondolnád, hogy ártani akarok neked, vagy bármit is várok tőled.

– Az alapján ítéltél meg, amit az újságok írnak rajtam – ezzel követted el az első hibát. Rólad miket szoktak írni? Abban mennyi az igazság?

– Én soha nem adtam rá alkalmat, hogy botrányokba keverjenek. Tisztában vagyok vele, hogy ezzel most alkalmat adok rá, de akkor sem tudsz megijeszteni.

– Azért gondolom, nem szeretnél egy elhúzódozó felügyeleti vitát. De a gond inkább az, hogy eszköznek használtál. Csak egy a bökkenő: amikor olvastad rólam a cikkeket, nézted a fotókat és fantáziáltál rólam, elfelejtetted, ki vagyok.

Astrid szíve hevesen vert; elhátrált a férfitől. Maurónak igaza van, tényleg sakkfigurának tekintette, és azt hitte, átlát rajta. De most be kellett látnia, mekkorát tévedett.

– Nem foglak megsérteni azzal, hogy pénzt ajánlok. Ha Bjornlandban akarsz üzletelni, abban segíthetek. Megadom, amit akarsz, de azt ne kérd, hogy erről lemondjak. Szükségem van rá, hogy...

– A gyerekeimet akarom.

– De miért?

– Mert gyerekként azt láttam, hogy apám gazdagságban él, miközben anyám a túlélésért küzdött. Az a férfi, aki nem gondoskodik a gyerekeiről, nem férfi a szememben. Ő gyenge és gonosz, én viszont nem ilyen vagyok. Átkozott legyenek, ha hagyom, hogy manipulálj.

– Akkor mit javasolsz?

– Közös felügyeletet, királynőm. De szerintem ez nem lenne jó a kis birodalmad imázsának.

Astrid bosszúsan hunyorított.

– Kizárt dolog, hogy ez működjön. Vagy teljesen el kell tűnnöd a színről, vagy... – Megint összeszorult a gyomra. – Vagy feleségül kell venned.

Mauro megvonta a vállát.

– Gondolom, nem szándékoztál férjhez menni.

– Nem, én azt nem akartam, hogy belekényszerítsenek egy elrendezett házasságba. Az nem pont ugyanaz.

– Neked a házasságunkból csak előnyöd származna: megszilárdíthatnád a pozíciódat, és nem kéne hozzámenned egy olyan férfihoz, akit a tanács választ ki neked. Ráadásul én nem szólnék bele az országod ügyeibe.

– Szóval ezért vagy te a megfelelő jelölt?

Mauro tett egy lépést felé, s a lába elé dobta a cipőt.

– Mit ér egy királynő király nélkül?

– A világtörténelmet nézve még erősebbek is tudnak lenni úgy.

– De nem akkor, ha lejáratta őket a média.

Astrid torkát elszorította a pánik, s ahogy Mauro közeledett felé, szégyenletes vágyat is érzett.

– El akarom ismerni a fiamat vagy lányomat, és biztosítani, hogy mindent megkapjon, ami jár neki – folytatta Mauro. – Ha hasznomra válik, hogy a nevemet összekapcsolják Bjornlanddal és a királyi házzal, azt se bánom.

– Ez neked csak játék?

– Nem, ez *neked* volt játék, és tessék, itt a gyümölcse. Lehet ízlelgetni.

– Én nem játszottam. Csak segítettem magamon.

Maurónak megváltozott az arca, szemébe baljós fény költözött.

– Tudod, miről álmodik egy nyomorba született gyerek? Azt már megszereztem, de mégsem érzem, hogy az előkelő társasághoz tartoznék. Sok nőre különleges vonzerőt gyakorol a származásom, és szerintem te is közéjük tartozol. Gondolom, azt hitted, nem vagyok elég eszes ahhoz, hogy rájöjjek, mit műveltél.

Úgy kezdte körbejárni Astridot, mint ragadozó a prédáját.

– Azt hitted, nem foglak felismerni, ha könnyű nőcskéből átváltozol királynővé? Neked és a hozzád hasonlóknak nem szabadna elfelejtenetek, hogy a magamfajta, akik alulról jutottak fel a csúcsra, sokkal okosabbak és elszántabbak tudnak lenni, mint amilyenek nektek valaha is

lennetek kellett. És sokkal türelmesebb is vagyok. Ez azt jelenti, hogy győzni fogok, főleg mert könnyörtelenebb vagyok nálad. Fogalmad sincs, miket tettem, hogy ilyen sokra vigyem. De az biztos, hogy nem bántam meg semmit.

Astrid nyomorultul érezte magát. Mauro simán el tudja intézni, hogy a sajtó ízekre szedje. Lenyilatkozhatja, hogy egyéjszakás kalandjuk volt, és ő a gyerek apja.

Csakis egy mód van, hogy mentse a menthetőt...

– Úgy kell tennünk, mintha egymásba szerettünk volna – jelentette ki Astrid.

– De már bejelentetted, hogy a gyerekednek nincs apja. Akkor most visszavonod?

– Majd azt mondom, hogy fülíg szerelmesek lettünk egymásba, de félttem, hogy a tanács és a népem nem fogad el téged. De aztán könnyörögtél, hogy legyen a feleséged. Ha bejön ez a verzió, akkor csak papíron leszünk házasok, és külön fogunk élni. Ugyanúgy lehetnek viszonyaid, amíg diszkréten kezeled őket – de csak évek múlva.

– Évek múlva?

– A házasságunk első éveiben cölibátusban fogsz élni, mert ha ne adj' isten kiderülne, hogy az állítólagos szerelmi házasságunk és a gyerekünk születése után ilyen hamar félrelépsz, akkor hiteltelennek tűnénk. A nép így is nehezen fog elfogadni a férjemnek.

– Nehezebben, mint azt, hogy egy egyedülálló anya ül a trónon?

– Valószínűleg nem. De felkészültem a harcra, ebbe születtem bele. Te mit tettél volna a helyemben?

– Valószínűleg ugyanezt. Csak én olyan valakit választottam volna, akin könnyebb átlátni, és fizettem volna a hallgatásáért.

Ez Astridnak is megfordult a fejében, de amikor meglátta Maurót, azonnal lenyűgözte. Erről persze Maurónak nem kell tudnia.

Hirtelen az volt az érzése, hogy egy ragadozót hozott az országába, egy vadállatot, aki fittyet hány a hierarchiára és a vérvonalakra.

– Úgy látom, megegyeztünk – mondta Mauro. – Akkor mostantól jegyesek vagyunk.

– Igen – válaszolta Astrid. – Hamarosan rengeteg dolgunk lesz. Ki kell képeznünk a pozíciódnak megfelelően, és felkészítenünk a szerepedre mint a királynő hitvese.

Mauro ajka körül veszélyes mosoly bujkált.

– Azt hittem, már rájöttél, hogy nem vagyok az a fajta, akit bármire is be lehet tanítani. Az utasításokat nem én szoktam kapni. Inkább neked kell megtanulnod, hogy olyan nőnek mutasd magad, aki mindig mellettem áll. Aki még a királyságát is kockára tenné értem. Most egyáltalán nem játszod hihetően a szerepet.

Astrid összehúzta a szemét.

– Nem értem, miért lenne szükség egy ilyen komédiára.

– Te akartad ezt. Nem az én hibám, hogy nem gondoltál a következményekre. – Elővette a mobiltelefonját, megnyomott egy gombot, és a füléhez tartotta. – Carlo, egyelőre Bjornlandba helyezem át az állandó tartózkodási helyemet. Küldj ide mindent, amire szükségem van.

– Természetesen beköltözől a palotába – mondta Astrid.

– Nem költözöm be. Ha majd összeházasodtunk, talán az év egy részében élhetünk egy fedél alatt. Addig is keresek magamnak lakást.

– Semmi értelme – vitatkozott Astrid. – Már mindenki tudja, hogy terhes vagyok.

– Igen, de neked is és mindenki másnak is meg kell értenie, hogy nem vagyok háziállat. Semmi közöm nem lesz a mindennapi dolgaidhoz. Én nem olyan ember vagyok, akit irányíthatsz, ezt ne feledd.

Azzal megfordult és kisétált, hátrahagyva a döbönt Astridot.

Mauro Bianchi miatt állt először sorba és szexelt először életében. És most először érezte magát kiszolgáltatva egy másik embernek.

Csapdába esett, és nem látta a kiutat.

6. FEJEZET

Mauro kevesebb mint huszonnégy óra alatt talált egy penthouse lakást Bjornland fővárosának üzleti negyedében, alig öt kilométerre a palotától. Onnan akart dolgozni is.

Aztán vásárolt egy eljegyzési gyűrűt. Astrid bizonyára családi ékszert akarna viselni, de ő nem engedi. Ő nem háziállat, vele nem bánhatnak úgy. Ezért a lehető legjobban meg kell szilárdítania a hatalmi helyzetét. Nincs ugyan nemesi címe, és Astrid alatt áll a hierarchiában, de nem volt kétsége afelől, hogy könnyedén meg tudná vásárolni ennek az országnak a kormányát. Megtanulta, hogy szinte nincs olyan probléma, amit ne lehetne pénzzel megoldani.

Sikerült asztalt foglalnia a királynő kedvenc éttermében, mely a legfelkapottabb hely volt az egész országban. Aztán azt kellett kitalálnia, hogyan juttatja el oda Astridot. Kiderítette, hogy van egy asszisztense, akit felhasználhat a céljára.

Mauro felvette a telefont és tárcsázott.

- Igen? – szólalt meg egy női hang.
 - Latika Bakshmival beszélek?
 - Hogy szerezte meg ezt a számot? – kérdezte a nő jéghidegen.
 - Megvannak a kapcsolataim – válaszolta Mauro közömbösen. – Mauro Bianchi vagyok. Úgy hallottam, maga a menyasszonyom felügyelője.
 - Nem a menyasszonya, legalábbis még nem.
 - De van egy szóbeli megállapodásunk. És ami a lényeg: gyereket vár tőlem.
 - Az életemet adnám, hogy megvédjem őt – jelentette ki Latika. – Remélem, ezzel tisztában van.
 - Ez csodálatra méltó. De én is szeretnék életben maradni. Nem akarom bántani a királynőjét, csak szeretném meghívni vacsorára.
 - De máris bántja. Azzal, hogy belekényszeríti ebbe a házasságba.
 - Akkor mit javasol? Hagyjam, hogy a gyerekem a nevem nélkül nőjön fel? És nélkülem?
- Latika hallgatott egy darabig.
- Azt hitte, magának ez nem fontos.
 - Pedig az – felelte Mauro. – Nem tudom, milyen a kapcsolata az apjával, de biztos megérti, hogy szeretném ismerni a gyerekeimet.
- Latika ezúttal még hosszabban hallgatott.
- Pontosan mit vár tőlem?
 - Szeretnék ma este vele vacsorázni, és reméltem, hogy maga tud ebben segíteni.
 - Azt hiszem, tudok.

Az étterem egy hegyen állt, csodálatos kilátással az alatt zöldellő völgyre.

Mauro lefizette a személyzetet, hogy a megfelelő időben engedjék be a paparazzókat a hátsó bejáraton. Szilárdan eltökélte, hogy a lehető leghamarabb magához köti Astridot.

Újonnan vásárolt autójával ment elé a palotához. Astrid térdig érő, smaragdzöld ruhát viselt téglalap alakú dekoltázzsal, a ruha szabása tökéletesen kiemelte nőies idomait.

Mauro a teste azonnal reagált az elragadó látványra.

Egy szolga kinyitotta az utasajtót Astridnak. Ő habozott, de aztán beszállt.

- Szóval te vagy az.
- Nem mondta a hűségese segítőd?
- Nem, szerintem direkt homályosan fogalmazott. Lehet, hogy hamarosan új állás után kell néznie.
- Szívesen átveszem – mosolygott Mauro kisfiúsan.
- Miért?
- Mert segített, és én megbecsülöm, aki segít nekem.

Mauro a gázra lépett.

– Ez érdekes – mondta Astrid. – A híred alapján azt lehetne hinni, hogy úgy kezeled az embereket, mintha felcserélhetőek lennének.

– Mármost a nők?

– Igen.

– Sok nő dolgozik a cégnél, ők mást mondanának.

– Úgy értem, a barátnőket – tisztázta Astrid.

– Most mégis itt ülsz mellettem.

– Az más.

– Ha te mondd... A sajtó egyfolytában kitárgyalja az erkölceimet, és nagyrészt megérdemeltem. Egészséges libidóval rendelkező férfi vagyok, vállalom. De nagyon alulról jövök, és már régen megtanultam, hogy csak a pénzes emberek bánhatnak úgy másokkal, mintha felcserélhetőek lennének. Én sok éven át mások jóindulatától függtem, és ezt nem felejtettem el.

– De azt írják, hogy...

– Igen, nagyon is könnyörtelen vagyok – folytatta Mauro. – Hajszolom a pénzt, és lelkifurdalás nélkül szerzek meg földbirtokokat a gazdagoktól és nemesektől. De soha senkit nem tettem és nem is fogok tönkretenni. Van bennem jóérzés. Meglep, ugye?

Astrid hallgatott.

– Zavar, hogy rosszul ítéltél meg, igaz? A gazembert láttad bennem, olyan valakit, aki megérdemli, hogy ne tudjon a gyerekéről.

Astrid dermedten ült az ülésen.

– Nem vagyok kedves ember – folytatta Mauro. – Ebben igazad van. Néha mértéktelen vagyok – ebben is igazad van. De vannak dolgok, amiket nem tolerálok. Nem bánok úgy másokkal, mint a kapcaronggyal. Pláne nem a szegényekkel, és főleg nem a gyerekekkel. Legkevésbé a sajátjaimmal.

– Milyen kedves tőled – fintorgott Astrid.

– Tényleg akarod ezt a gyereket?

– Igen – válaszolta Astrid határozottan. – Nagyon. Mindig magányos voltam, és leginkább magántanárok és opportunisták vettek körül. A fő támaszom legtöbbször az öcsém volt, de ő teljesen más életet élt. Sokkal szabadabb volt.

– Te vagy a királynő. Jóval több hatalmad van, mint neki.

– De az nem ugyanaz, mint a szabadság. Csak öt perccel vagyok idősebb nála – ennyin múlt. Benne minden tulajdonság megvan, amit a tanács öregjei csak kívánhatnak egy vezetőtől. Magas és feltűnő jelenség, magabiztos, tekintélyt parancsoló. Én meg? – Astrid megvonta a vállát. – Én csak egy nő vagyok. Ha előttem születik, akkor most meglenne nekik az ideális államfő. Van fogalmad róla, hogy ez mennyire bosszantja őket? Minden alkalommal világosan éreztetik velem, és a nép körében is sokan vannak így ezzel. Amikor apám meghalt, azt remélték, lemondok a trónról. Végig kifogástalanul viselkedtem, mégis mindig csak ellenállásba ütköztem, egyszerűen azért, mert nő vagyok. Anyámnak az volt a legfőbb kívánsága, hogy ragaszkodjak a jogaimhoz, és én pontosan ezt fogom tenni.

– És a gyerek segít ebben, igaz?

– Egyre nagyobb nyomás nehezedett rám, hogy menjek férjhez. Ha viszont megvan az örökös, akkor már kevesebb hatalmuk van fölöttem.

– De ott az az obskurus törvény, miszerint a királynőnek jogában áll egyedül dönteni az örökösről, férj nélkül is akár.

– Igen – sóhajtott egy nagyot Astrid. – És ezt tűnt a legokosabbnak kihasználni.

– Be is jött volna, ha ne engem szemelsz ki.

– Tudod, mi tetszett benned?

– Nem.

– Az, hogy egy harcosra emlékeztettél. Úgy gondoltam, pont ilyen gének kellene a gyerekemnek. Eléggé kétségbe voltam esve.

– Csak a harcosokkal az a baj, hogy nem nagyon hagyják magukat irányítani – mondta Mauro.